SEVGİLİ KIZIM!

BİR İHTİYAR MÜSLÜMANIN KIZINA NASİHATİ

gofreebooks.com

BİR İHTİYÂR MÜSLİMÂNIN, KIZINA NASÎHATI VE MÜNÂCÂTI

1 — SE'ÂDET NEDİR?: Dünyâdaki bütün insânlar mes'ûd olmak ister. Fekat, mes'ûd olan, pek azdır. Neden bu böyledir? Çünki, se'âdetin neden ibâret olduğu bilinmiyor. Asl iş, se'âdetin ne olduğunu bilmekdedir. Se'âdet, yalnız dünyâ se'âdetinden ibâret değildir. Aksine, asl se'âdet âhıret se'âdetini elde etmekdir. Âhıret se'âdeti nasıl elde edilir? Âhıret se'âdeti için Allahü teâlânın kanûnlarına ve emrlerine [ya'nî Kur'ân-ı kerîme ve Peygamberimizin "aleyhisselâm" sözlerine] itâ'at etmek lâzımdır. Allahü teâlânın emrleri arasında: Öldükden sonra tekrâr dirilmek, (ya'nî âhırete) inanmak da vardır. Cenâb-ı Hak âhıretin nihâyetsiz olduğunu (ebedî olduğunu) bize bildiriyor. Dünyâ hayâtı ise, sayılı günlerden ibâretdir. O hâlde, se'âdet iki başlı demekdir. Biri âhıret se'âdeti, öteki dünyâ se'âdeti. Bu iki se'âdetden hangisi önemlidir? Bunu akl ve iz'ân sâhibi insanlar kolaylıkla anlıyabilir. Aklımız ve iz'ânımız âhıret hayâtının, dünyâ hayâtı ile mukâyese edilemiyecek kadar önemli olduğunu bize gösterir. Buna rağmen, insânların dünyâ için gösterdikleri gayret ve çalışmaların onda birini bile âhıret için göstermedikleri meydândadır. Bunun âkıbetinin ne kadar acı ve ne kadar korkunç olduğuna acabâ inanmıyor muyuz? İnanmıyorsak, kurtuluş ümmîdi yokdur. Allahü teâlâya inanmıyanların yeri ebedî olarak Cehennemde yanmakdır. Eğer inanıyorsak, Allahü teâlânın emrlerini yapmamak bir gaflet (bir nev'i uyku) ve bir dalâletdir. Bu uykudan uyanamıyanlara yazıklar olsun.

Dünyâ se'âdeti için söz söyleyenler, kitâb yazanlar ve bunu dikkatle okuyanlar,

dinleyenler çokdur. Âhıret se'âdetine gelince: Buna dâir Hakkın kitâbı (Kur'ân-ı kerîm) ve Peygamberimizin sözleri (hadîs-i şerîf) ve din âlimlerinin binlerce kitâbları vardır. Fekat, bugün artık bunları okuyan, bunları söyleyen, söyleyenleri ve yazanları dinleyen az insan kalmışdır. Çok ehemmiyyetli olan âhıret se'âdeti âdetâ unutulmuş, sanki böyle birşey yokmuş gibi bir gaflet içinde bulunmakdayız. Bu ise, felâketin en tehlükelisi ve âkıbetlerin en korkuncudur. İşte kızım, benim yazılarımın asl maksadı, seni bu korkunc felâketden kurtarmakdır. Ya'nî seni Cehennem denen büyük ateşden korumakdır. Sen idrâkin ve anlayışın nisbetinde, bu yazılarımdan hisse alacaksın. Cenâb-ı Hak seni hakîkati iyice anlayacaklardan ve bu anlayışa göre hareket edenlerden eylesin! Âmîn.

Din âlimlerinin yazdıkları kitâblar var iken, ayrıca bu mevzûlarda çocuklara nasîhat vermenin lüzûmsuz olduğunu düşünmek doğru değildir. Çünki, çocuğunun se'âdetini isteyen bir baba, yalnız dünyânın kısa se'âdetini değil, âhıretin sonsuz se'âdetini de, çocuğuna bildirmekle vazîfelidir. Babaya bu vazîfeyi veren cenâb-ı Hakdır.

Bir çocuk ne kadar kaydsız olursa olsun, babasının kendisi için yazdıklarını merâk ederek hiç değilse, bir kerre okur. Bu yazılardan ders alacak anlayış ve uyanıklığı da gösterirse, kendisini kurtarmış olur.

Zemânımızda din bilgilerini veren kitâblarımız, öğretmenlerimiz kifâyetsizdir. Büyük şehrlerdeki ba'zı mekteb ve cem'ıyyet muhîtinin din ile ilgisi za'îf görünüyor. Bu şartlar içinde çocuğun doğru ve yeter derecede din bilgisi alması çok zorlaşmışdır. Bunun için, hiç değilse, müslimân dîninin temel kâ'idelerini ve özünü burada söylemek, çok ehemmiyyetli bir vazîfe hâline gelmiş bulunuyor. Temel kâ'ideler şunlardır: I- Îmânın (inanmanın) şartları: 1- Allahü teâlâya inanmak, 2- Meleklere inanmak, 3- Kitâblara inanmak, 4- Peygamberlere inanmak, 5- Âhırete (öldükden sonra tekrâr dirilmeğe) inanmak, 6- Kaderin ya'nî, hayr ve şerrin Allahü teâlâdan geldiğine inanmak. II- Müslimânlığın şartları: 1- Kelime-i şehâdet, 2- Nemâz, 3- Oruc, 4- Zekât, 5- Hac.

2 — DÜNYÂ ve ÂHIRET: Günün birinde iki ellerimiz yanımıza gelecek ve dünyâdaki hayâtımız sona erecekdir. Bu dehşetli bir hakîkatdir. Bu hakîkat karşısında, hayât nedir? Ölüm nedir? diye düşünmeyen bir insan olmaması lâzımdır. O hâlde, hayâtın ne olduğunu, dünyâya niçin geldiğimizi, ölümün ötesi ne olduğunu bilmek ve öğrenmek, insan olmanın ilk şartıdır. Hayâta niçin geldiğimizi, hayâtın sâhibinden dahâ iyi bilen olur mu? Her şeyin olduğu gibi, hayâtımızın sâhibi de, Allahü teâlâdır. Allahü teâlâ, Kur'ân-ı kerîminde, Vezzâriyât sûresi 56.cı âyetinde meâlen, **(İnsanları ve cinnîleri ancak, Beni bilip, itâ'at, ibâdet etmeleri için yaratdım!)** buyuruyor. Bu büyük hakîkati, yaşadığımız bu zemândaki insanların kaçda kaçı biliyor ve ona göre hareket ediyor? İnsanların büyük çoğunluğunun, bu hakîkati bilmediklerini, bilenlerin de, bu hakîkate göz yumduklarını veyâ ehemmiyyet vermediklerini görüyoruz. İşte felâket de, bu noktadan başlıyor. Bu hakîkati bilmemek veyâ bildiği hâlde, ona göre davranmamak, hele bu hakîkate inanmamak, bir insan için, (bilhâssa bir müslimân için) tasavvur edebileceğimiz en büyük bahtsızlık, en büyük fâcia, en büyük felâketdir. Çünki, Allahü teâlâ, kendi emrlerine inanmıyanları ebediyyen, inanıp da emrlerini yapmıyanları, irâde etdiği kadar Cehennem ateşinde yakacağını kitâb-ı kadîminde, bizlere bildiriyor. Allahü teâlâ, insanlar gibi yalan söylemez. Emrlerini mühimsemeyenleri mutlak cezâlandırır. Allahü teâlânın cezâsı çok ağırdır. Kendini bu cezâdan koruyamıyanlara yazıkdır. Dünyâdaki kısa hayâtımız için sonsuz âhıret hayâtımızı Cehennem içinde geçirmek, aklı başında bir insanın işi midir?

3 — MÜSLİMÂNLIK NEDİR?: Müslimânlık, maddî ve ma'nevî temizlikdir, vücûd temizliğini ve kalb temizliğini emr eder.

Müslimânlık, dünyâ ve âhıret se'âdetini sağlayan tek yoldur. Hakîkî müslimân (Allahü teâlânın kaderine inanan müslimân) dünyâda, dâimâ huzûr içindedir. Çünki bu müslimân, şuna inanmışdır: Kendisine gelen hayr ve şer Allahü teâlâdandır. Allahü teâlânın takdîridir. Allahü teâlâdan gelen herşeyin, kendisi için iyi olduğunu, fenâ zan etdiği şeyin sonunun, iyi olacağını düşünür ve böylelikle iç râhatlığını bozmaz. Felâketlere de, kolaylıkla göğüs gerer. İşte böyle bir insan, Allahü teâlânın sevgili kuludur. Bu sûretle, o insan, âhıret se'âdetine de ulaşmış olur.

Müslimânlığın emrlerini yapan bir insan, dünyâda her dürlü kötülükden ve her dürlü zarardan kendisini korumuş olur.

Müslimânlık ve islâmlık aynı terimlerdir. Allahü teâlâ, Kur'ân-ı kerîminde, Zümer sûresi 3.cü âyetinde meâlen, **(Allahü teâlânın indinde din, islâm dînidir)** buyurmuşdur. Bugün islâmlığın dışındaki dinler, Allahü teâlânın indinde, din değildir. Hıristiyanların ellerindeki İncîl, mûsevîlerin ellerindeki Tevrât, Peygamberimizden evvelki zemânların kitâblarıdır. Kur'ân-ı kerîm, bütün bunların hükmlerini kaldırmışdır.

Müslimânlık, iyi ahlâk demekdir. Allahü teâlâ, Peygamberimize "sallallahü aleyhi ve sellem", **(Ben seni iyi ahlâkı temâmlamak için yaratdım!)** buyurmuşdur. Peygamberimizin "aleyhisselâm" her sözünde (hadîs-i şerîflerinde) büyük dersler, güzel ahlâk özellikleri vardır.

4 — ÎMÂN ve İ'TİKÂD: Bir insanın müslimân olabilmesi için, îmân (i'tikâd) sâhibi olması, ya'nî müslimânlığın kanûnlarına ve emrlerine inanması şartdır. Hattâ, yalnız inanması kâfî değildir; bu emrleri beğenmesi ve sevmesi de lâzımdır. Bu da bir bilgi işidir. İnanma (îmân) çok mühimdir. Îmân, ufak bir şübheyi götürmez. Şübhesi olan, din âlimlerinden şübhesini sorarak ve öğrenerek, gidermelidir. Aksi takdirde, îmân ni'meti, elden gider.

Îmânsız insan, dünyânın en bahtsız insanıdır. Çünki, ebediyyen Cehennem azâbında yanmaya mahkûmdur.

Allahü teâlânın emrlerinin ve yasaklarının bir kısmına inanıp, bir kısmına inanmamak, doğru değildir. Îmân, tam olmalıdır.

Îmân sâhibi olmak için, altı şart vardır: 1- Allahü teâlâya inanmak, 2- Meleklere inanmak, 3- Kitâblara inanmak, 4- Peygamberlere "aleyhimüsselâm" inanmak, 5- Âhırete (öldükden sonra, tekrâr dirilmeğe) inanmak, 6- Kazâ ve kaderin Allahü teâlâdan geldiğine inanmak. Bunların birisine inanmıyan, îmânsızdır. Bu hâl ile ölürse (Allahü teâlâ cümlemizi muhâfaza buyursun!) ebediyyen Cehennemdedir.

5 — ALLAHÜ TEÂLÂNIN VARLIĞINI İSBÂT: Allahü teâlânın zâtını görmüyoruz. Fekat, Allahü teâlânın eserlerini, yaratdıklarını, her zemân, her yerde görüyoruz. Güneş, ay, yıldızlar, denizler, dağlar, taşlar, insanlar, hayvanlar, ağaçlar, gece ve gündüz, yaz, kış, ... ne görebiliyorsak, bütün bunların yaratıcısı hiç şübhesiz, Allahü teâlâdır. Çünki, Allahü teâlâdan başka, bir varlık, meselâ insanların en akllıları bir araya gelseler, bu muazzam eserlerden en küçüğünü, meselâ, bir karıncayı yaratabilirler mi? Bir Pastör, hiç yokdan bir mikrop yaratabilir mi? Bir Edison, güneş ışığına mu'âdil bir ışık îcâd edebilir mi? Bir Galile, dünyânın dönüşündeki intizâmı değişdirebilir mi? İnsanları göklerde ve deniz altında dolaşdıran, radyoları bulan bir insanın beynini yaratan kimdir? Bütün bu azametli varlığı yaratanı inkâr etmek için, insanın yâ ahmak olması, yâ koyu câhil olması veyâ kör bir inâdın kurbânı olması lâzımdır. Bu eserlere tabî'at (natür) diyenler var. Göklerdeki muazzam âlemleri, dünyâda gördüğümüz her eseri, dünyânın dönüşünü, gece ve gündüz hâdiselerini, mevsimleri ve herşeyi tabî'at kuvveti, tabî'at kanûnudur diyerek Allahü teâlâyı inkâr edenler var. Bunlara sormak lâzım: Bu muazzam eserlerin sâhibi yok mudur? İnsanların meydâna getirdikleri en ufak bir eser, insan şuûr ve zekâsının bir mahsûlü olduğunu kabûl ediyoruz. Bu, akllları durduran muazzam

eserler, kendi kendine meydâna gelmiş olabilir mi? Bu eserlerdeki intizâmı ve muvâzeneyi, şuûrsuz ve donuk tabî'at mı meydâna getirmişdir? İnkârcıların bu sözlerini normal bir aklın, hattâ basît bir anlayışın dahî, kabûl etmesi mümkin değildir.

6 — ALLAHÜ TEÂLÂDAN KORKMAK ve ALLAHÜ TEÂLÂYI SEVMEK:

Allahü teâlâdan korkmak ve Allahü teâlâyı sevmek, ibâdetlerin en makbûlüdür. Allahü teâlâdan korkmak ve Allahü teâlâyı sevmek, bir bilgi işi olmakla berâber, aynı zemânda, bir çalışma, bir gayret işidir. Herkes kolaylıkla bunları elde edemiyor.

Allahü teâlâ, istediklerine kendisini sevdirir. Korku ve haşyet verir. Bunu herkese nasîb etmiyor. Nasîb etdiği kulunu seviyor demekdir. Çok kimse, uzun gayret, telkînler, çalışmalar sonunda bu mertebeye erişiyor.

Allahü teâlâdan korkmak ve Allahü teâlâyı sevmek için pekçok sebeb vardır:

Allahü teâlâdan korkmak için sebebler:

Dünyâda insanın başına gelen felâketleri düşünelim: Hastalanmak, yaralanmak, vücûdün bir parçasından mahrûm olmak, aç kalmak, susuz kalmak, fakîr olmak, akldan mahrûm olmak, çoluk ve çocuğunun başına felâketler gelmek, yangınlar, zelzele.... gibi mahlûklar vâsıtasıyla veyâ doğrudan doğruya Allahü teâlâ tarafından insanlara takdîr edilen felâketler, elemler, Allahü teâlâdan gelmekdedir. Dünyâdaki elemler nihâyet geçicidir. Âhıretdeki ise, ebedîdir. Oradaki azâb, bitmeyen bir azâbdır. Yâhud, îmânla âhırete intikâl etmiş günâhkâr bir müslimân ise, Allahü teâlânın irâde etdiği kadar, azâb görecekdir. Âhıret azâbı, kabre girildiği ândan i'tibâren başlıyacakdır. Bütün bunlar Allahü teâlâdan korkmak için, yeter derecede sebebler değil midir?

Allahü teâlâyı sevmek için de, sebebler pek çokdur: Evvelâ, müslimân olarak dünyâya gelmek. Ya'nî, bir müslimân ananın ve bir müslimân babanın evlâdı olarak dünyâya gelmek, bütün ömrümüzce, Allahü teâlâyı sevmek, Allahü teâlâya şükr ve hamd etmek için, tek başına en büyük sebebdir. Meselâ, hıristiyan ana-babadan dünyâya gelmiş olsaydık, artık müslimânlık yolunu bulmak, bizim için, çok zor veyâ imkânsız olurdu. Hıristiyan topluluğu içinde yaşar ve âhırete îmânsız olarak giderdik. Zemânımızda müslimân olarak doğmak da, kâfî değildir. Müslimânlığı sevmiş, elinden geldiği kadar müslimânlık yolunda yürümeğe gayret etmiş bir âilenin çocuğu olmak da ayrı bir tâli'dir. İsmi Ahmed veyâ Hadîce olup da, müslimânlık îcâblarını yapmayan, hattâ müslimânlığı hor gören, nice sözde müslimânlar var. Akl ve iz'ân sâhibi olmak, iyi ve kötüyü anlayabilecek bir tahsîl ve anlayış seviyesinde bulunmak da, Allahü teâlânın en büyük ni'metlerindendir. Bundan başka, insan haklarını tanıyan bir devletin ferdi olarak yaşamak, sıhhatde olmak, fakîr olmamak vesâire gibi binlerce ni'met hep Allahü teâlânın lutf ve ihsânıdır. Bu saydığımız ni'metlerden mahrûm olan milyonlarca insanın, milyonlarca müslimânın bulunduğunu düşünürsek, Allahü teâlâyı nasıl sevip, şükretmemiz lâzım geldiği kolayca anlaşılır.

7 — **ALLAHÜ TEÂLÂNIN KİTÂBI (KANÛNU):** Allahü teâlânın kitâbına (Kur'ân-ı kerîme) inanmak, îmânın şartlarındandır. Bir âyetinden bile şübhe etmek, câiz değildir. Şübhe edenler, Allahü teâlâyı seven, doğru din adamlarının (islâm âlimlerinin) kitâblarını okuyarak, şübhesini gidermelidir.

Allahü teâlâ, çok merhametli olduğu için, emrlerini ve yasaklarını dünyâda işitmeyen insan kalmasın diye, yalnız Peygamber göndermemiş, ayrıca Kitâbını (kanûnunu) da göndermişdir. Müslimânların kitâbı Kur'ân-ı kerîmdir. Kur'ân-ı kerîm, Peygamberimizden "aleyhisselâm" evvel dünyâya gelen milletlere, Allahü teâlâ tarafından gönderilen kitâblardaki emrleri ve hükmleri de içinde topladığı için, bütün insanlara hitâb eden bir kitâbdır. Ya'nî, Kur'ân-ı kerîm bugünkü dünyâda

mevcûd, hıristiyan, yehûdî, mecûsî, vesâire gibi çeşidli dinlere sapmış insanlara da, doğru yolu gösteren bir kitâbdır.

Kur'ân-ı kerîme inanmayan müslimân sayılmaz. Müslimân olmayan da Allahü teâlânın ateşinden kurtulamıyacakdır.

Kur'ân-ı kerîm, Allahü teâlânın kelâmıdır. Ya'nî, Kur'ân-ı kerîmdeki her söz ve her kelime Allahü teâlâ tarafından, Peygamberimize "aleyhisselâm" bildirilmişdir. Peygamberimize "aleyhisselâm" bu sözler, vahy yoluyla ya'nî, meleklerin büyüklerinden Cebrâîl "aleyhisselâm" vâsıtası ile bildirilmişdir. Cebrâîl "aleyhisselâm" insan şekline girerek bunları Peygamberimize "aleyhisselâm" okumuş ve ezberletmişdir. Peygamberimize "aleyhisselâm" Kur'ân-ı kerîm parça parça (kısm kısm) gelmişdir. Peygamberimiz "sallallahü aleyhi ve sellem", Allahü teâlânın emrlerini alır almaz, hem kendileri ezberler, hem de kendi yakınlarına ezberletirdi. Vahy kâtiblerine de yazdırırlardı. Sonradan bunlar bir araya toplanarak Kur'ân-ı kerîm meydâna gelmişdir. Dünyânın her tarafındaki bütün Kur'ân-ı kerîmler birbirlerinin aynıdır. Bir kelime, hattâ bir harf bile değişik değildir. Hâlbuki hıristiyanların ellerindeki İncîller birbirlerini tutmuyor ve birbirlerine benzemiyor.

Kur'ân-ı kerîmin her âyetine (her cümlesine) inanmak şartdır. İçinden birisine inanmamak, insanın îmânını giderir. Îmânsız insanın âhıreti husrândır.

Allahü teâlânın emrleri münâkaşa edilemez. Herkesin kendi anlayışına göre ma'nâ vermesi veyâ işine geldiği şeklde anlaması câiz değildir. Kur'ân-ı kerîmi en iyi anlayan yalnız Peygamberimiz "sallallahü aleyhi ve sellem"dir. Peygamberimiz "aleyhisselâm" Kur'ân-ı kerîmin, bizim anlamadığımız taraflarını hadîs-i şerîfleri ile açıklamışdır. Ayrıca büyük din âlimleri, Kur'ân-ı kerîmi tefsîr etmişlerdir. Kur'ân-ı kerîmde pek çok âyetlerin çok geniş ma'nâları vardır. Onun için Kur'ân-ı kerîmi kelime kelime terceme etmekle tam ma'nâsı ifâde edilemez. Ancak, her âyetin salâhiyyetli büyük din âlimleri tarafından tefsîr ve îzâh edilmesi ile ma'nâsını öğrenmek mümkindir.

Kur'ân-ı kerîmi, Peygamberimizin "sallallahü aleyhi ve sellem" sözleridir diyenler vardır. Bunu söyleyenler, hiç şübhesiz îmânsızdır, kâfirdir.

Kur'ân-ı kerîm, Peygamberimize "sallallahü aleyhi ve sellem" âyet âyet gelmeğe başladığı zemân, o zemânın en meşhûr arab şâirleri ve edîbleri bir âyetinin benzerini söylemekden âciz kaldıklarını ifâde etmişlerdir. Bu bakımdan da Kur'ân-ı kerîme bir mu'cize denmekdedir. Kur'ân-ı kerîm, Allahü teâlânın insanlara en büyük ni'metidir. Çünki Kur'ân-ı kerîm, dünyâ ve âhıretde insanları se'âdete götürecek yolları açıklamışdır. Bu yolda gidenlere ne mutlu!..

8 — PEYGAMBERLER: Allahü teâlâ, emrlerini ve yasaklarını insanlara Peygamberler "aleyhimüsselâm" vâsıtası ile bildirmişdir. Peygamberler de "aleyhimüsselâm" insandır. Fekat, Allahü teâlânın bilgili, ahlâklı ve kusûrsuz yaratdığı büyük insanlardır. Peygamberler ma'nen Allahü teâlâya yakın insanlar olduğu için, onların fikrlerine ve kalblerine bizimkilerden farklı ve dahâ geniş bilgiler ve ilhâmlar verilmişdir. Müslimân âlimlerinin bildirdiklerine göre, dünyânın yaratılışından bizim Peygamberimize "aleyhisselâm" kadar yüzyirmidört binden ziyâde Peygamber "aleyhimüsselâm" gelip geçmişdir. Bizim Peygamberimiz "aleyhisselâm" en son ve en büyük Peygamberdir. Bizim Peygamberimizden "aleyhisselâm" sonra artık dünyâya Peygamber gelmiyecekdir. Peygamberimiz "aleyhisselâm", Allahü teâlânın en çok sevdiği kuludur. Allahü teâlâ, Peygamberimize "aleyhisselâm", **(Sen olmasaydın, bu âlemi** [dünyâyı ve semâları] **yaratmazdım!)** buyurmuşdur. Peygamberimiz "aleyhisselâm", Mekke-i mükerremede dünyâya gelmişdir. Bir üniversitede okumamışdır. Tahsîlleri yokdur. Ümmîdir. Fekat, dünyâdaki bütün insanların en akllısı, en bilgilisi, en hayrlısıdır. Çünki, Allahü teâlâ, Onu asrlarca artık Peygambersiz kalacak olan dünyânın son ışığı olarak yaratmışdır. Bu

ışık, kıyâmete kadar nûrunu devâm etdirecekdir. Peygamberimize ve bütün Peygamberlere "aleyhimüsselâm" inanmak, îmânın şartlarındandır. Peygamberimize "aleyhisselâm" inanmıyan müslimân sayılmaz. Müslimân olmıyan da, ateşde ebedî yanacakdır. Bunu Kur'ân-ı kerîmde, Allahü teâlâ, bizlere bildiriyor.

9 — ÂHIRETE İNANMAK: Îmânın şartlarından birisidir. Öldükden sonra, tekrâr dirileceğimize inanmıyan îmânsız olur, kâfir olur. Âhırete böyle giderse, ebedî olarak Cehennem azâbına mahkûm olur. Bugünki insanların çoğunun buna inanmayan bir görünüşleri var. Bunlar, hayâtı yalnız dünyâda râhat etmek ve iyi yaşamakdan ibâret sanıyor. Gâye, sanki dünyâda eğlenmek, gezmek, râhat etmek, zengin olmakdan ibâretdir. Bu insanlar, öldükden sonra, tekrâr dirileceklerine ve hesâba çekileceklerine inanmıyor görünüyor. İnsanlar, bu derece hissizlik içinde yaşayamaz. Bu kadar kaydsızlığın ma'nâsı, bu olsa gerekdir.

Öldükden ve toprak ve toz hâline geldikden sonra, tekrâr dirilmenin mümkin olmadığını söyleyenlerin sayısı az değildir. Bunu söyleyenler şübhesiz îmânsız, dinsiz, zevallı insanlardır. Tekrâr dirilmek mümkin değildir diyenlere verilecek mantıkî cevâblar vardır. Allahü teâlânın azameti, bir insânı hiç yokdan (bir damla sudan) yaratmağa muktedir de, ikinci def'a yaratmağa muktedir değil midir? Gözümüzün görebildiği âlemlerin ve dünyâdaki muhteşem eserlerin yaratıcısı, bir insanı tekrâr diriltmekden nasıl âciz olabilir? Ağaç, kışın yapraklarını döker. Kuru dallar ile cansız zannedilir. Bunlar, behâr gelince tekrâr canlanmıyor mu? Büyük mevlânâ Celâleddîn "kuddise sirruh", (Toprağa ekilen hangi tohm toprağın yüzüne canlı olarak çıkmamışdır?) diyerek, toprağa gömülen insânların tekrâr canlanacaklarına işâret etmişdir. Bu mevzû'da hazret-i Alîye "kerremallahü vecheh" atfedilen aşağıdaki mantıkî muhâkeme ne kadar güzeldir. Ahmed, âhırete inanmışdır. Ahmedin arkadaşı Kaya, tekrâr dirileceğine inanmıyor. Ahmed, Kayayı iknâ' için, çok uğraşıyor. Muvaffak olamıyor. Nihâyet Ahmed, Kayaya şunları söyliyor: (Ben âhırete inanarak Allahü teâlânın bütün emrlerini yapıyorum. Allahü teâlânın emrlerini yapmak için, belki senden biraz fazla yoruluyorum, zahmet çekiyorum. Nemâz kılıyorum, oruc tutuyorum. Sen bunları yapmıyorsun. İkimiz de ihtiyârladık ve ikimiz de öldük. Dahâ mezâra girer girmez, âhıret var mı, yok mu, belli olacakdır. Eğer âhıret varsa, ben kazandım. Orada i'tibârım ve râhatım yerinde demekdir. Eğer âhıret yoksa, ben hiçbir şey gaybetmem, dünyâdaki yorgunluğumla kalırım. Sana gelince: Eğer âhıret yoksa, ne kârdasın, ne ziyândasın. Ammâ, âhıret var olduğuna göre, mahvoldun demekdir. Artık Allahü teâlânın bitmiyen, ebedî azâbı senin yakanı bırakmıyacakdır. Bu mantıkî muhâkemeye göre, hangimizin yolu doğru yoldur. Bunu senin anlayışına bırakıyorum). Bu muhâkeme tarzındaki mantıkın kuvveti karşısında, söylenecek tek söz yokdur. Şunu da işâret edelim ki, âhırete şübhe ile inanmak iyi bir inanış değildir. Tam ve şübhesiz inanmak lâzımdır.

10 — KADERE, HAYR VE ŞERRE İNANMAK: Îmânın şartlarından biri de kadere ve hayr ve şerrin Allahü teâlâdan geldiğine inanmakdır. Kaderin ma'nâsını türkcede (alın yazısı) diye ifâde ediyoruz. Allahü teâlâ, her kulunun başından geçecek herşeyi evvelden bilir. Kaderi değişdirmek kimsenin elinde değildir. Dilerse gene Allahü teâlâ değişdirir. Kader, Allahü teâlânın bir sırrıdır.

Hayr ve şer Allahü teâlâdan gelir. Çünki, küllî irâde Allahü teâlâdadır. Allahü teâlâ, kullarına da cüz'î irâde vermişdir. İşte, bu cüz'î irâdeyi Allahü teâlânın emr etdiği yolda kullananlar, mükâfâtlanırlar. Fenâ yollarda kullananlar da, cezâlandırılır. İnsanları Cennete veyâ Cehenneme götüren, işte bu cüz'î irâdedir. Bir müslimânın içki içmesi, cüz'î irâdesini Allahü teâlânın emrine muhâlif olarak kullanmasıdır. Başka bir müslimânın içki içmemesi cüz'î irâdenin Allahü teâlânın emrine göre kullanılması demekdir. Bunun gibi bir insanın cüz'î irâdesini iyi veyâ kötü istikâmetde kullanması kendi elindedir.

Kulun, cüz'î irâdesini kötü istikâmetde kullanması ile, Allahü teâlâ, o kula, şer getirir. O hâlde şerri hâzırlayan gene kuldur. Allahü teâlâ, zâlim değildir. Bil'akis Allahü teâlânın merhameti, bir annenin evlâdına olan merhametinden çok üstündür. Bununla berâber, sebebini bilmediğimiz şerrin hikmetini ancak Allahü teâlâ bilir. Allahü teâlânın her irâdesinin ve her tecellîsinin sebebini ve hikmetini anlamak, kullar için çok zemân mümkin olmaz.

11 — NEMÂZIN FAZÎLETLERİ: Nemâzın maddî ve ma'nevî pek çok fâidesi vardır. Maddî fâideleri şunlardır: Hergün beş def'a abdest alan müslimân, temiz bir insan demekdir. Hergün, kırk def'a (kırk rek'at) Allahü teâlânın emri ile eğilerek secdeye kapanarak, ayağa kalkan bir insan, vücûdunun her uzvunu hareket etdiren bir idmâncı demekdir. Temiz ve hareketli bir insan ömrünün her yaşında sıhhatini muhâfaza edebilir. Dikkat edilirse, ömrü boyunca nemâz kılanların büyük bir ekseriyeti sağlam insanlardır.

Nemâzın ma'nevî fâidesine gelince: Hergün beş def'a nemâz kılmak, ya'nî beş def'a Allahü teâlânın huzûruna çıkmak, Allahü teâlâyı sık sık hâtırlamak demekdir. Allahü teâlâya inanan, ondan korkan insan, onun emrlerinin dışına çıkmış ise, nemâz sâatlarında hatâsını anlar. O hatâyı tekrâr etmekden kaçınır, kendini islâh etmek yolunu arar ve bulur. Kendini islâh etmek belki ilk zemânlarda kolay olmaz. Fekat, nemâza devâm etdikce, Allahü teâlânın emrlerini yapar ve yasaklarından kaçınır. Böylelikle kâmil bir insan, sâlih bir müslimân olmak yoluna girer. Nemâz, insanları doğru yola götürmek için en güzel bir vâsıtadır. Nemâz, her müslimânı kusûrsuz bir insan hâline getirir. Böyle insanların meydâna getirdiği topluluk da, ne mutlu bir topluluk olur.

Nemâz müslimânlığın temel taşıdır. Temelsiz bir binâ sağlam olmadığı gibi, nemâzsız müslimânlık da günün birinde yıkılmağa mahkûmdur.

Nemâz, Allahü teâlâyı sık sık hâtırlamağa sebebdir, demişdik. Nemâzı terk etmek, Allahü teâlâyı unutmağa sebeb olur. Allahü teâlâ, kendisini unutanları afv etmiyor. Kendisini unutanlara Bekara sûresinin yedinci âyetinde, meâlen **(onların kalblerini mühürledik)** buyurdu. Bu hâle gelmekden Allahü teâlâ, cümlemizi korusun! Âmîn.

(Nemâz, işlerimizi, kazancımızı aksatıyor. Bilhassa öğle ve ikindi nemâzlarında abdest almak ve nemâz kılmak zordur) diyenler var. Bunların bu sözleri yersizdir. Çünki, bütün medenî memleketlerde ve her iş yerinde öğle zemânında en az bir sâat, yemek zemânı ayrılmışdır. Bu zemânda abdest almak ve nemâz kılmak için, onbeş dakîka kâfîdir. İkindi zemânında ise, öğle abdesti ile, beş veyâ on dakîka içinde nemâzını kılmak mümkindir.

Nemâz, dünyâ ve âhıret se'âdetlerinin kapısını açan bir anahtardır. Bu anahtarı ele geçirmek, herkesin elindedir. Nihâyet, Allahü teâlâya inanan ve tenbel olmayan bir müslimân, bu anahtarı, elde edebilir. Bu bir irâde ve azm işidir.

Nemâzını kılan kimse, Allahü teâlâya samimiyyetle inandığının kuvvetli bir delîlini de göstermiş olmakdadır.

Gösteriş için nemâz kılmak riyâkârlıkdır. Böyle nemâz kabûl edilmez. Zemânımızda gösteriş için nemâz kılan, hemen hemen kalmamış gibidir. Aksine, nemâz kıldığını saklayanlar çokdur. Çünki, zemânımızda, nemâz kılanları, gerici, yobaz, mürteci', eski kafalı gibi tahkîr edici ve küçültücü sıfatlarla alaya almak ve onları horlamak gibi hâller almış yürümüşdür. Bunların şerrinden korunmak için, nemâz kılmağı, bu gibilerden saklamak câizdir.

Nemâz kılmanın zevkine eren bir müslimân, artık onu bırakamaz.

12 — ORUCUN FAZÎLETLERİ: Allahü teâlâ senede bir ay (Ramezân-ı şerîf ayında) gündüzleri oruc tutmayı emr etmişdir. Allahü teâlâ, bu emri sebebsiz vermemişdir. Oruc, insanlara hem maddî, hem de ma'nevî fâideler sağlar. Bütün

bir sene, çeşidli yemekleri eritmek için, yorulan insan mi'desi ve bağırsakları, senede bir ay dinlenerek sağlığını korumuş olur. (İftârda çok yimemek şartıyla). Bu maddî fâidesidir. Ma'nevî fâidesi de şudur: Oruc tutan bir insan, aç kalmış bir insanın çekdiği ızdırâbı, bizzat his ederek fakîr insanlara yardım etmek ihtiyâcını duyar. Bu da, insanların birbirlerine yardım etmelerine sebeb olur. Birbirlerine yardım eden insan topluluğu arasında ise çekişmeler olmaz.

Bundan başka, Allahü teâlânın emrini yerine getirmek için gündüzleri bir ay oruc tutan bir müslimân, Allahü teâlânın emrlerini yapmak i'tiyâdını da kazanır. Böylelikle, Allahü teâlânın başka emrlerini yapmağa da isti'dâd peydâ eder.

13 — KANÂ'AT, RIZÂ: Hergünkü hâlinden memnûn olmak, her hâlinden Allahü teâlâya şükr ve hamd etmek, kanâ'at sâhibi olmak demekdir. Kendinden dahâ iyi mevkı'de, kendinden dahâ zengin, kendinden dahâ kuvvetli, kendinden dahâ güzel bir insanı kıskanmıyarak kendi hâlinden memnûn ve râzı olan insanın evvelâ kalbi râhatdır. Sonra da, en mühimi Allahü teâlânın sevgili kuludur. Sevgili olmanın sebebi şudur: Allahü teâlânın kendisine verdiğinden memnûn ve râzıdır. Bunun için, Allahü teâlâ da, ondan râzıdır.

Kanâ'at, bitmez tükenmez bir hazînedir. Kanâ'atkâr olmayan bir zengin, kanâ'atkâr olan bir fakîrden dahâ fenâ durumdadır. Çünki, o zenginin kalbi râhat değildir. Kanâ'atkâr olan fakîr ise, kalbi râhat olduğu için, sanki bir hazîne içinde yaşamakdadır.

Rızâ demek, Allahü teâlâdan gelen herşeye râzı olmak demekdir. Allahü teâlâdan bir felâket gelse, ona da rızâ gösterir. Kimseye şikâyet etmez. Bu, her insanın yapabileceği bir iş değildir. Fekat, bunu yapabilen, büyük bir insandır. Böyle insanlarda, Peygamberlere "aleyhimüssalevâtü vetteslîmât" mahsûs sabr ve tehammül var demekdir. Allahü teâlânın büyüklüğüne inandığı derecede insan, bu tehammülü ve bu rızâyı gösterebilir. Gıbta edilecek bir meziyyetdir.

14 — HASED (Kıskançlık): Başkasının, kendinden üstün olan herşeyini kıskanan, ya'nî ondaki üstünlüğün, yalnız kendinde olmasını isteyen insana, kıskanc denir. Bu hâl, insanlığın en kötü huylarından biridir. Kıskanç insan, ömrü boyunca râhatsız insandır. Böyle insanlar, kendinden aşağı olan insanı görmez de, kendinden yüksek ve varlıklı insanın her şeyini görür ve onu kıskanır. Kıskanç insan, Allahü teâlânın kendisine verdiği şeylere râzı olmayan insan demekdir. Allahü teâlânın verdiğine râzı olmayan insandan Allahü teâlâ da râzı olmaz. Allahü teâlânın bir insandan râzı olmaması ise, felâketlerin en büyüğüdür. Artık o insan, dünyâda da, âhıretde de hüsran içindedir. (Ya'nî zarardadır). Bunun için, kendisinde kıskançlık ve hased duygusu olduğunu görenler yavaş yavaş bu huylarından sıyrılmalıdır. Bu pek mümkindir. İnsanlar, kendilerini istedikleri kadar islâh edebilir. Kıskançlıkdan kurtulanlar râhat ve huzûra kavuşur. Bu iş, zenginlik ve fakîrlik işi değildir. Bu iş, kalbin zenginliği ve fakîrliği işidir. Nice fakîrler vardır ki, bir lokma ekmeği kazandığı zemân, Allahü teâlâya şükr eder ve zenginlerin hâlini düşünmez bile. Nice zenginler de vardır ki, milyonlarına dahâ birkaç milyon ekliyemediği için üzüntü içindedir. Kıskanç insan, başka bir insanın kendinden iyi giyinmesini, iyi yaşamasını hazm edemez. Ya'nî onun boyunu, posunu, güzelliğini, çalışkanlığını, başarısını kıskanır. Dahâ kötüsü, onun başına gelen fenâlıklara sevinir. İşte bu hâl, kıskançlığın en kötü derecesidir. Böyle insandan Allahü teâlânın yardımı kesilebilir. Dahâ da mahrûm olurlar. İyi kalbli ve herkesin iyiliğini isteyen insan, Allahü teâlânın himâyesinde demekdir. Büyük Peygamberimizin "sallallahü aleyhi ve sellem" çok güzel bir hadîs-i şerîfi var: **(Bir müslimân, kendisine istediği bir iyiliği, başka bir müslimân için istemezse ve bir müslimân, kendisine gelecek bir kötülüğü, istemediği hâlde, o kötülüğü başka bir müslimân için isterse, onun îmânı tam değildir)** buyurmuşdur. Ya'nî, Peygamberimiz "sallallahü aleyhi ve sellem" yal-

nız kendisini düşünenleri beğenmiyor. Başka müslimânları düşünenleri beğeniyor ve öyle yapmalarını istiyor. Düşünün bir kerre; bütün dünyâ, Peygamberimizin "sallallahü aleyhi ve sellem" bu emrlerini yapmış olsa, dünyâda kavga, gürültü kalır mı?

15 — İNSANLARA, BİLHÂSSA MÜSLİMÂNLARA İYİLİK ETMEK-KALB KIRMAMAK: Bir insanın başka bir insana, bilhâssa müslimâna iyilik etmesi Allahü teâlânın en çok sevdiği bir hâldir. İyilik çeşidli olur. Para ile olur, vücûd yardımı ile, fikr yardımı ile ve muhtelif yollarla olur. İnsanın elinden hiçbir yardım gelmezse, Allahü teâlânın kuluna, güler yüz gösterirse, onun bile sevâbı vardır. [**(Cevâb Veremedi)** kitâbında, 147. ci mektûba ve **(Mektûbât Tercemesi)**nde 98. ci mektûba bakınız!]

Allahü teâlâ, **(Benim kullarıma yardım edene, ben fazlasiyle yardım ederim)** buyuruyor. Elinden yardım geldiği hâlde, yardımı esirgeyen insan, Allahü teâlânın indinde sevgili bir kul olabilir mi? İnsanların kalbini kırmak ise, Allahü teâlânın gadabını üzerine çekmek demekdir. Bundan çok kaçınmalıdır. İnsan kalbi, Allahü teâlânın sevgisinin tecelli etdiği bir yerdir. Oraya dokunmak, çok tehlükelidir. Hele o kalbde, Allahü teâlânın korkusu ve Allahü teâlânın sevgisi varsa, onu incitmekden, son derece kaçınmalıdır.

16 — ANNE HAKKI: Dünyâda bir insan için, anne hakkından dahâ ehemmiyetli bir hak yokdur. Düşünmeli ki anne, çocuğunu dokuz ay karnında taşıyor. Onu kendi kanıyla besliyor. Büyük bir ızdırab, büyük bir heyecânla onu dünyâya getiriyor. Bebek iken, onun için aylarca uykusuz kalıyor. Kendi sütü ile besliyor. Sonra, onun her yaşdaki yaramazlıklarını çekiyor. Bu zahmetler para ile, menfe'at ile olur işler değildir. Bu zahmetlere anne, ancak Allahü teâlânın verdiği şefkat duygusuyla tehammül edebiliyor. Bu büyük zahmet karşısında, çocuğun annesine neler borçlu olduğu meydândadır. Çok zemân çocuk, annesinin hakkını ödeyecek zemânı ve imkânı bulamıyor. Annesine isyânkâr olan bir çocuk, artık bir âsî, bir eşkiyâdan farksız bir insan demekdir. Bu çocuğun büyüdükden sonra, annesini dinlememesi, onu üzmesi, ona eziyyet etmesi, insanı çileden çıkardığı gibi, Allahü teâlânın gadabını, cezâsını kendi üzerine çekmiş olmaz mı? Ne yazık ki pek çok çocuklar, gençliğin verdiği hoyratlık ve kadr bilmemek yüzünden, annelerinin haklarını çiğniyorlar. Onları üzüyorlar, böyle anneler ba'zen zor durumda kalarak, çocuğu için Allahü teâlâdan bed düâ ederse, bu düâ kabûl olunabilir. O zemân çocuk, dünyâda iken bile, cezâsını çeker. Âhıretdeki cezâsı ise, tasavvur edilemiyecek derecede acıdır. Biraz idrâklı ve anlayışlı olan bir çocuk, annesinin hakkını düşünebilir ve onun dediklerini seve seve yapar. Onun gönlünü kazanmağa dikkat eder. Eğer çocuk, annesinin kalbini kırmış ise, hemen afv dilemeli, bir dahâ onu gücendirmemeli. İkinci veyâ üçüncü def'â annesinin kalbini kırmış ise, tekrâr afv dilemeli, artık bir dahâ gönlünü kırmamağa dikkat etmelidir. Anne hakkı üzerinde olarak âhırete gidenlerin âkıbeti çok acıdır.

17 — İFFET (NÂMÛSKÂRLIK): Allahü teâlâ, insan neslini devâm etdirmek için, erkek ve kadınları birbirlerine karşı câzib kılmışdır. Aynı zemânda, bu kuvvetli duygu karşısında, insanları dünyâda çetin bir imtihâna tâbi' tutmuşdur. Dünyâdaki kısa ömrümüz içinde, en zor imtihân iffet imtihânıdır. Bu imtihânda kazanan bir insan, dünyâ ve âhıretin kahramânıdır. İnsanların kemâli (ya'nî kusûrsuz olması) veyâ insanın düşüklüğü, dahâ ziyâde iffet işinde belli olur. Allahü teâlâ, Kur'ân-ı kerîmin birçok yerinde, iffetini muhâfaza edenlere, büyük mükâfâtlar va'd etmiş ve müjdeler vermişdir. İffetini muhâfaza etmeyenlere de, Cehennem azâbını göstermişdir. (Allahü teâlâ, iffetsizleri, bir insânı öldüren bir kâtil ile bir tutmakdadır).

İnsan günâhlarının belki de yüzde doksanı, iffet mevzû'u içindedir.

İffetsiz insan, Allahü teâlânın indinde günâhkâr olduğu gibi, insan topluluğu içinde de, günâhkâr ve şerefsizdir. Bir fâhişenin cem'iyyet içindeki haysiyyet ve i'tibârı ile bir köpeğin i'tibârı arasında hemen hiçbir fark yok gibidir. Erkeklik ve dişilik duyguları insanlarda da, hayvânda da vardır. Hayvânlarda utanma hissi olmadığı için, onlar, bu duygularını gizlemezler. İnsanlar ise, (hayâ) şeref ve haysiyyet duygularına sâhib oldukları için, erkeklik ve dişilik hislerine karşı çeşidli ve meşrû' yolları ararlar.

Bir insanın ve bir âilenin şerefi ve i'tibârı, bu duygu karşısındaki tutumu ile ölçülür. Zengin ve çok güzel bir kadın, eğer iffetsiz ise, şerefi yokdur. İ'tibârı kırıkdır. Cem'iyyet nazârında, o bir fâhişedir. Fakîr ve afîf bir kadın ise, her yerde, her zemân i'tibârlıdır. Hurmete lâyıkdır. Bu söylediklerimiz, normâl ve temiz bir cem'iyyetin iffet ölçüleridir. İffet kâidelerini ayaklar altına almış azgın bir hayvân sürüsü gibi, yalnız hayvânî hisleri peşinde koşan insan toplulukları, bu sözlerle alay ederler. Onlar için konuşulacak sözümüz yokdur. Yalnız onlara (Allahü teâlâ islâh etsin) diyebiliriz.

Dünyâdaki pek çok rezâletler, cinâyetler, kavgalar, kıskançlıklar, hülâsa bütün fenâlıklar, iffetsizlik yüzünden meydâna gelmekdedir.

İnsanların pek çoğu, iffetsizliğin fenâlıklarını bildikleri hâlde, kendilerini bu fenâ yollara sapmakdan alıkoyamazlar. Bu kuvvetli duygu karşısında, insanları zabt edecek, onları selâmet yoluna çıkaracak çâreler nelerdir? Bu, terbiye ve ahlâk mes'elesidir. Din, ahlâk demekdir demişdik. Bu mühim mevzû'da da yine din terbiyesi birinci plânda rol oynamakdadır. Allahü teâlâdan korkmasını öğrenmiş, hakîkaten Allahü teâlâdan korkan bir insan iffetsiz olamaz. O hâlde, çocuklarımıza Allahü teâlânın korkusunu öğretmeğe çalışmak bizim için en başda gelen vazîfe oluyor. Allahü teâlâdan korkmak için, Allahü teâlâyı iyi bilmek lâzımdır. Allahü teâlâyı bilmek için, onun büyüklüğünü ve sıfatlarını öğrenmek mecbûriyyetindeyiz. Allahü teâlâyı hiç düşünmeyen bir topluluk için, Allahü teâlânın korkusuna sâhib olmak kolay değildir. Allahü teâlâdan korkmak da, bir bilgi, bir çalışma ve bir gayret işidir. Durup dururken, Allahü teâlânın korkusu meydâna gelmez. Bu korkuyu, Allahü teâlâ dilediği kuluna kolaylıkla da verir. Allahü teâlâdan korkmak, bir insan için iyi alâmetdir.

Bilhâssa büyük şehrlerde iffet işi tehlükeli bir istikâmetdedir. Bir genç kızın, kendi başına yalnız kendi aklı ve idrâki ile iffetini muhâfaza etmesi, cidden güçdür. O genç kız, (eğer biraz da güzelse), hâtıra ve hayâle gelmeyen tehlükelerle çevrilmiş demekdir. Bu tehlüke, mektebde, yollarda, otobüsde, komşularda, hattâ evinin içinde yakasını bırakmaz. Hele o kızcağız kadınlık duygusuna karşı koymasını bilmeyecek derecede za'îf ahlâklı ise, o zemân tehlüke iki misli artmış demekdir. İşte bunun içindir ki, genç kızın beş dakîkasını bile kontrolsüz bırakmak aslâ câiz değildir. Ev içinde anne kontrolu, ev dışında baba kontrolu onları, koruyucu melek gibi ta'kîb etmelidir.

Kızım! Belki babanın ömrü, seni korumağa kifâyet etmeyecekdir. Annen, belki seni her yerde, her zemân ta'kîb edemiyecekdir. Bu takdîrde, sen sâhibsiz, tehlükeler karşısında âciz bir mahlûk olarak, ahlâksızların elinde bir oyuncak mı olacaksın? Allahü teâlâ, seni bu âkıbetden muhâfaza etsin! Âmîn. Seni evvelâ Allahü teâlânın büyüklüğüne ve Onun himâyesine emânet ederim. Ondan sonra da, yine Allahü teâlânın sana verdiği aklını kullanarak, bu tehlükelere düşmemeğe çalışmanı sana tavsiye ederim.

Kızım, öyle bir zemânda, öyle bir mekânda yaşıyacaksın ki, herkesden, her yerde sana zarar gelebilir. Bu zarar, senin parana, puluna değil, iffet, şeref ve haysiyyetinedir. Paraya olan zarar telâfî edilebilir. Ma'nevî zarâr, yerine konamaz.

Cem'iyyet içinde öyle haşarât (öyle ahlâksızlar) vardır ki, bunların içinde genç kadın ve genç kız için şerefi ile yaşamak cidden güç olur. Bunun güçlüğü, yalnız baş-

kalarından değil, bizzat kendi varlığından gelmekdedir. Eğer sen de, kadınlık duygusunun te'sîri altında kalır ve kendine hâkim olamazsan, iffetsizliğin ve ahlâksızlığın çukuruna düşersin. Bu çukura düşenlerden kurtulabilen azdır.

Sen kadınlık duyguna karşı haysiyyetli ve meşrû' yolları aramalısın! Sen de, herkes gibi, evlenebilirsin. Ahlâkın güzel oldukdan sonra evlenmemek için, hiçbir sebeb yok demekdir. Evlenmeden evvel, birçok kızların yapdığı gibi, flört yapmağa aslâ heves etme! Bu tecrîbe mutlak tehlükelidir. Esâsen flört yapılan insanla evlenmek, çok zemân se'âdeti getirmez. İffeti muhâfaza için, ikinci bir çâre, genç erkek ve genç kızı zemânında evlendirmekdir. Üçüncü çâre, iffeti zedeliyecek her yerden uzaklaşmak yoludur. Meselâ kız ve erkek toplulukları, onlarla berâber gezintiler, danslar, plâja gitmek, erkekle berâber sinemaya gitmek, içki içmek, ahlâksız ve za'îf insanlarla arkadaşlık etmek vesâire gibi genç kız veyâ kadını başdan çıkarma yollarının her çeşidinden uzak durmak, tehlükeden uzaklaşmak demekdir. Gençliğin hakkı veyâ eğlence ismi altındaki bu gibi davranışlar, genç kızı veyâ kadını elde etmek için birer tuzakdır. Bunun tuzak olduğuna inanmayan bir genç kız, tuzağın içine düşdükden sonra, aklı başına gelir. Fekat iş işden geçmişdir. Yukarıda saydığımız eğlence veyâ tuzağın zâhirî güzelliğine ve câzibesine kapılan kızlar, erkeklerin elinde yavaş yavaş veyâ çabucak birer oyuncak hâline gelir. En kendine güvenen bir kız bile, onların karşısında sonuna kadar mukâvemet edemez. Yakışıklı bir erkeğin aldatıcı tebessümü karşısında, mağlûb olabilir. Artık o kız, tuzağa düşmüş demekdir. Hele bunu kız kendisi de istemiş ise, artık tehlükenin içine girmişdir. O tuzakdan kurtulan pek azdır veyâ yokdur. Hâlbuki, o tuzak dediğimiz eğlence yerlerine gitmemek dahâ kolay bir işdir. (Göz görmeyince, gönül tehammül eder) diye bir atasözü vardır. Oraya gitmeyen bir genç kız, oranın câzibesinden ve tehlükesinden kurtulmuş olur. Giderse, kurtulmak da kolay değildir. Bunu nasîhat olsun diye söylemiyoruz. Tecribelere güvenerek söylüyoruz.

İffet, bir genç kızın veyâ kadının, değeri milyonlar eden, bir mücevheridir. Bu mücevheri ele geçirmek için, Allahü teâlâdan korkmayan her erkek bütün şeytânlığını kullanır. Ele geçirdikden sonra, maksadına erişmişdir. Artık o, mücevherlikden çıkmış, âdî bir taş olmuşdur. Sokağa atılıverir. Bu alışverişde, erkek, bir nâmûs hırsızıdır. Kadın ise, mücevherini çaldırmış, bir zevallıdır.

18 — BİR GENÇ KIZIN GİYİNİŞİ NASIL OLMALI?: Genç kız, fazla göze çarpmıyacak tarzda temiz ve ciddî bir kıyâfetde görünmelidir.

Kendini beğendirmek için, fazla süslenmek, ahlâk hakkında şübhe uyandırır.

Erkeklere kendini beğendirmek için, kızın ba'zı uzvlarını, göğsünü veyâ bacaklarını teşhîr etmesi, düşük bir ahlâkın belirtisidir.

Kendisinin ve âilesinin şeref ve haysiyyetini düşünen bir kızın, ciddî giyinmesi şartdır. Bir kızın göğsünü mümkin mertebe belirsiz bir hâlde gösterecek tarzda giyinmesi, elbisesinin ve etekliğinin pileli olması, onun bir ciddî ev kızı olduğuna delîl sayılır. Müslimân kızı nasıl giyinmelidir? Bunun cevâbı, birinci kısm, ellisekizinci maddede yazılıdır.

19 — TOPLULUK İÇİNDE, YOLDA, BİR KIZIN HAREKET TARZI (Davranışı) NASIL OLMALI?: Yapmacıksız olarak mütevâzi', iddi'âsız ve terbiyeli bir tavr, genç kıza en yakışan bir davranışdır.

Bir genç kızın etrâfındaki insanları hiçe sayan saygısız ve küstah davranışları terbiyesizlik alâmetidir. İyi ahlâklı ve normal bir kız, bir erkeğe dikkatle ve alâka ile bakmaz. Mecbûriyyet yoksa ve mümkin ise, bakmamak en sâlim bir hareketdir. Bunu da, sun'î olarak değil, tabî'î olarak yapmalıdır.

Bir kızın genç bir erkeğin yüzüne pervâsızca bakması, küstah ve mütecâviz erkeklere, bu tip kızlara musallat olmak için, cesâret verir.

Kızın, bir erkeğe ümmîd verecek tarzda davranışı, o kıza felâket getirebilir. İn-

sânların, yüzlerindeki değişiklik kadar huy ve ahlâkları da değişikdir. Güzel ve iyi yüzlü insan, mutlaka iyi ahlâklı insan demek değildir.

Alâka toplamak ister gibi, değişik bir edâ ve hoppa bir tavır ile yürümek iyi bir intibâ' bırakmaz. Böyleleri, alay mevzû'u ve gülünç olur.

Bir kızın giyinişi, yürüyüşü ve hareket tarzları, onun dînî inanışı, ahlâkı ve karakteri hakkında, bir fikr verebilir.

Yâ Rabbî! Senin lutf ve kerem ve inâyetinle, büyük sıkıntılar görmeden, uzun bir ömür yaşadım. Bu hayâtın içinde, sana karşı, pekçok günâh işledim. İrâde-i cüz'iyyemi, senin râzı olmadığın şeylere sarf etdim.

Artık sana rücû' etmek zemânım pek yakın. Bundan sonraki, dünyâ ve âhıret hayâtımın safhaları şu olacak:

Dünyâ elemleri, sekerât-ül-mevt, kabr hayâtı, haşr âlemi, mükâfât ve mücâzât ihtimâlleri...

Büyük günâhlarımla, bu tehlükeli geçidlerden, nasıl geçeceğimi bilmiyorum. Afvına kavuşamazsam, hâlim ne olacak?

İstigfâr ve düâlarım, kabûle lâyık olacak mı bilmiyorum. Senin afv ve magfiret sıfatın, tek ümmîdim! Senden başka kime sığınabilirim?

Yâ Rabbî! Sana inanıyorum. Kitâbında bildirdiğin gibi inanıyorum. Kitâbına ve Resûlüne "sallallahü aleyhi ve sellem" inanıyorum.

Hudûdsuz büyüklüğünü anlatan kâinâtı, gözlerimle görüyorum. Azametini, bana ihsân etdiğin aklımla, anlıyorum. Günâhlarımın, afv ve magfiret deryân içinde, bir damla bile olmadığını da, biliyorum.

İşlediğim günâhlardan pişmânlık duyuyorum. Pişmânlık duygularımı eksiltme! Bu duygularımı, elem derecesine çıkart yâ Rabbî!

Yâ Rabbî! Sen afv etmeği seviyorsun. Beni de, afv etdiğin kulların içine al! Sen Gafûrürrahîmsin yâ Rabbî!

Emekli tümgeneral
Hayri Aytepe

[Hayri Aytepe "rahmetullahi teâlâ aleyh", 1387 [m. 1967] yılı Eylülün ikinci Cumartesi günü vefât etmişdir. Edirnekapı kabristânındadır].

Allah, İnsan ve Nemâz

Bismillâhirrahmânirrahîm. Lâ havle ve lâ kuvvete illâ billâhil'aliyyil'azîm.

Herşeyi yaratan ve varlıkda durduran bir Allah vardır. Allah yok denirse, hiçbir şey var olamaz. [980.ci sahîfede **(Hava)** kelimesine bakınız!] Her insanın hayâtı üç zemâna ayrılır. Dünyâ, kabr ve âhıret hayâtı. Âhıret hayâtı Cennet ve Cehennem olarak ikidir. Allahın sevdikleri, Cennetde ni'metler içinde sonsuz yaşayacak, sevmedikleri ise, Cehennemde sonsuz yanacakdır. Allahü teâlâ, kendisinin var olduğuna inananları ve dünyâda her an Onu düşünenleri ve emrlerini yapanları sever. Her gün beş vakt nemâz kılan, Onu hiç unutmaz. Nemâz, insanı bu se'âdete kavuşdurur. Nemâz kılmıyan ve bunları kazâ etmiyen Cehennemde yanacakdır.

Yüzüğünde ne yazılıydı, bilsen Süleymânın:
Sakın aldanma, yokdur vefâsı dünyânın!
Mes'ûd, o kimsedir ki, bütün kazandığını,
yiye. Bırakıp, sevindirmeye düşmânın.

HAKÎKAT KİTÂBEVİNİN YAYINLADIĞI TÜRKÇE KİTÂBLAR

KİTÂBIN ADI **FİATI**

SE'ÂDET-İ EBEDİYYE (TAM İLMİHÂL):
(Hüseyn Hilmi Işık), 1248 sahîfe, üç kısm bir arada.
Yüzkırkyedinci Baskı (2022) . . . . . 125 ₺

MEKTÛBÂT TERCEMESİ: (Hüseyn Hilmi Işık)
(512) sahîfe. Otuzbirinci Baskı (2022) . . . . . 80 ₺

1— **FÂİDELİ BİLGİLER:** Fâideli Bilgiler
(Hüseyn Hilmi Işık) ve Din Adamı Bölücü Olmaz ve
Doğruya İnan, Bölücüye Aldanma, kısmları ile
(480) sahîfe. Yüzonikinci Baskı (2022). . . . . 15 ₺

2— **HAK SÖZÜN VESÎKALARI:** Hucec-i Kat'iyye
(Hüseyn Hilmi Işık), Redd-i Revâfıd, Tezkiye-i Ehl-i Beyt,
Birleşelim-Sevişelim, Îmân ile ölmek için kardeşim Ehl-i Beyt
ile Eshâbı sevmelisin, Peygamberlik nedir?, Eyyühel-veled
tercemesi (İmâm-ı Gazâlî), Bir din câhiline cevâb,
kısmları ile (400) sahîfe. Yetmişdördüncü Baskı (2022) . . . . . 12,5 ₺

3— **HERKESE LÂZIM OLAN ÎMÂN:** Herkese Lâzım Olan
Îmân (Hüseyn Hilmi Işık), Müslimânlık ve Hıristiyanlık,
Kur'ân-ı Kerîm ve İnciller, İslâm dîni ve diğer dinler,
kısmları ile (480) sahîfe. Yüzotuzsekizinci Baskı (2022) . . . . . 15 ₺

4— **İSLÂM AHLÂKI:** İslâm Ahlâkı (Hüseyn Hilmi Işık),
Cennet Yolu İlmihâli, Ey oğul İlmihâli,
kısmları ile (592) sahîfe. Yüzellidokuzuncu Baskı (2022). . . . 17,5 ₺

5— **ESHÂB-I KİRÂM:** Eshâb-ı Kirâm (Hüseyn Hilmi Işık)
Müslimânların İki Göz Bebeği, İslâmda İlk Fitne,
kısmları ile (448) sahîfe. Yüzüçüncü Baskı (2022) . . . . . 15 ₺

6— **KIYÂMET VE ÂHIRET:** Kıyâmet ve Âhıret
(Hüseyn Hilmi Işık), Müslimâna Nasîhat, kısmları ile
(384) sahîfe. Yüzyirmidördüncü Baskı (2022) . . . . . 12,5 ₺

7— **CEVÂB VEREMEDİ:** (Hüseyn Hilmi Işık).
(368) sahîfe. Altmışbeşinci Baskı (2022) . . . . . 12,5 ₺

8— **İNGİLİZ CÂSÛSUNUN İ'TİRÂFLARI:** (M.Sıddık Gümüş)
(128) sahîfe. Yüzotuzdördüncü Baskı (2022). . . . . 6 ₺

9— **KIYMETSİZ YAZILAR:** (Hüseyn Hilmi Işık)
(416) sahîfe. Altmışbirinci Baskı (2022) . . . . . 12,5 ₺

10— **NAMÂZ KİTÂBI:** (Hüseyn Hilmi Işık)
(192) sahîfe. Yüzdoksanbirinci Baskı (2022) . . . . . 7,5 ₺

11— **ŞEVÂHİD-ÜN NÜBÜVVE:** (Hüseyn Hilmi Işık)
(448) sahîfe. Seksenikinci Baskı (2022) . . . . . 15 ₺

12— **MENÂKIB-I ÇİHÂR YÂR-İ GÜZÎN:** (Hüseyn Hilmi Işık)
(592) sahîfe. Ellisekizinci Baskı (2021) . . . . . 17,5 ₺